

Listy podzimní

DENNÍ ZPRAVODAJ 40. ČESKOLIPSKÉHO DIVADELNÍHO PODZIMU I 15. 10. 2016

„Přikryj mne dnešními novinami, anebo čimkoli, co šustí. Chci spát a nechám si zdát, že kolem je listí podzimní.“
M. E. Kyšperský

Dělat srandu není zábava

Režisér a spisovatel Václav Klapka

rozhovor / Commedia à la carte

Letošní rok v závěrečný den 40. Českolipského divadelního podzimu zahraje domácí soubor DK Jirásek komedii pod názvem Commedia à la carte, která vychází nejen z improvizovaného divadla renesanční Itálie, z tzv. komedie dell'arte, ale přináší s sebou i tradiční jiráskovský humor, již léta vycházející především z pera scénaristy a režiséra Václava Klapky.

Z jakého důvodu jste vyšli z komedie dell'arte?

Neschopnost přinést jakékoli jiné téma a úplně prázdná v hlavě. Tudíž jsem si říkal, že komedie dell'arte je jediný možný způsob, jak začít dělat něco, aniž bych měl představu, co to bude, jak to bude nebo jak to skončí.

Do jaké míry se nechává hra žánrem dell'arte inspirovat?

Já jsem nikdy opravdově komedii dell'arte neviděl, pouze nějaké záblesky na internetu. Víím, že se hraje v maskách, že stylizace

postav je opravdu výrazná. Proto si myslím, že my jsme nikdy nejdílejší komedii dell'arte a bereme si z ní jen pro nás inspirativní prvky. Že je v ní možné vše, člověk není svazován textem, že výrazně důležitější jsou situace. To mně v této chvíli vyhovovalo.

Není vám proti srsti režirovat hru / hrát ve hře za účelem čiré zábavy?

Ono hlavně režirovat a to hrát v tom rozhodně není žádná zábava. Pro mě to byla jedna z nejtěžších prací, kterou jsem

absolvoval, a myslím si, že pro členy souboru také. Viděl jsem na nich všelijaké nálady, hysterii počínaje v konflikty překračující, dostali jsme se do fází, kdy člověk opravdu důkladně nad hrou přemýšlel, někteří říkali, že kvůli uchopení svých rolí nemůžou spát. Takže já si myslím, že dělat srandu není zábava.

Proč právě název Commedia à la carte?

Indikuje to, že když jsem tu hru psal, tak že jsem vždycky po zkoušce nahodil další situaci, a když se to odzkoušelo, tak další, to znamená, že to byl opravdu výběr podobný skládání menu z nějakého jídelníčku, na kterém jsou vedle sebe ledvinky a řízek. Prostě mi to přišlo tak nějak vhodné.

Prvně se objevuje u scénáře a režie hry DK Jirásek dovětek „a kolektiv“. Čím to?

No protože nechci nést odpovědnost za případný průser sám. Dospěl jsem do fáze, že se zbavuju odpovědnosti. Mohu tak na premiéře říct: to, co se vám líbilo, je mé dílo, a to, co je ošklivé, to prostě udělali netalentovaní členové souboru. (smích)

Hlasy diváků

„Náročné, ale opravdu hezké.“

„Obdivuhodným způsobem si poradili s tak náročným textem.“

„Provedení provazolezce bylo kouzelné.“

„Ztvárnění toho starého jazyka je obdivuhodné.“

„Každé představení uvedené na této přehlídce je nádherným zážitkem. I toto.“

„Rozkošné představení, a to nejen díky Anně!“

„20. léta se vším všudy. Hudba, scéna, přepínání do němého grotesky, která krásně odlehčovala Vančurův jazyk.“

„František jako kanovník? To byl krásný kontrast.“ (smích)

Diváci ke včerejšímu představení Rozmarné léto.

Hlasy diváků

„Byla to bomba!“

„Nikdy jsem monolog neviděl. Obával jsem se, že to bude dlouhá báseň. Jsem nadšen.“

„Mám dojem, že tady lze vidět všechno, co jde na divadle udělat. Díky, festivale!“

„Opět další překvapení přehlídky!“

„Tohle si musel užít každý milovník rockové hudby.“

„Tohle nebyla autobiografie? Tak to ještě více klobouk dolů za sugestivnost.“

„Mohl jsem se potřhat smíchy. V závěru mi však bylo hodně smutno. Z*ur*ený komančí.“

Diváci ke včerejšímu představení Zahraj ty Ejsíky!

Páteční maratón nabídl smích, nostalgii i smutek

reportáž ze včerejšího dne

Čtvrtý den výročního Českolipského divadelního podzimu přinesl v páteční dopoledne domácí soubor DK

Jirásek, který představil tři roky po premiéře českolipským středoškolákům úspěšnou komedii Jak se vám líbí Jak se vám líbí?, večer Rozmarné léto

Rádobydivadla Klapý a Zahraj ty Ejsíky! Broukovicova Kamdivadla z České Kamenice.

V pořadí již 45. a 46. repríza předělovky slavné Shakespearovy komedie přivítaly v divadle studenty středních škol, kteří po pár minutách dali jasně najevo, že divadlo stále nabízí mladé generaci skvělou zábavu. Pozorní studenti reagovali na Klapkovu inscenaci salvami smíchu, za což si vysloužili od souboru po obou představeních potlesk a obrovská slova díků. SMS od jedné ze studentek: „Všichni jsou nadšení!“ byla krásnou tečkou za závěrečným dopoledním blokem.

pokračování na 2. straně

Příběh Smíření je výpovědí o ztrátách

Dramaturgyně a režisérka Petra Richter Kohutová.

rozhovor / Smíření

Vztahy mezi Čechy a Němci jsou především v Sudetech dodnes citlivým, mnohdy bolestným či nechtěným tématem. Tísňivé otázky i tolik důležitý varovný prst týkající se právě těchto událostí přenáší na divadelní prkna soubor z Karlových Varů. O hře jsme si povídali s režisérkou Petrou Richter Kohutovou.

Jste jediným souborem v republice, který má svolení autora Smíření hrát. Jak se vám to povedlo?

Ten důvod byl osobní. Původně pocházím z Ostravy a Ostrava je příliš malá na to, abyste se s autorem hry Tomášem Vůjtkem nepotkali. Jeho hru Výmlat jsme s režisérem Janíkem uvedli v Márnici Divadla Petra Bezruče (jo, fakt se to tam takhle jmenovalo) a společně napsali strašlivý zapomenutelný muzikál Zpívání o Rusalce – kterýmižto dvěma počiny Tomáš vstoupil na púdu profesionálního divadla. Navíc se mu asi líbilo moje

našnění – jeho hry z novodobých českých dějin, psané s velkou dávkou sarkasmu a ironie, důsledně sleduji – a po přečtení Smíření jsem mu okamžitě volala a používala výkřiky jako „úžasné, strašné, geniální, silné, to chci!“ Tomuhle asi autor těžko odolává. (smích) Podstatná ale byla reakce kolegů v souboru, kteří přistoupili na to, že se tímto tématem budeme zabývat.

Proč jste zvolili k této inscenaci netradiční formu scénického čtení?

Scénické čtení je fascinující subžánr, kterým se u nás zabývá málokdo. V Děčku jsme se

zkoumáním jeho hranic začali zhruba před pěti lety; uvedli jsme jich prozatím pět. Přiznávám, že je to hlavně moje záležitost – jako dramaturg souboru se zabývám hlavně texty a tu a tam mě popadne neodolatelné puzení některý z nich uvést. Smíření je spíše čtení inscenované, co se výstavby situací a vizuální stránky týče, dostali jsme se asi nejdále. Nicméně jeden z důvodů – kromě vědomí, že takto prezentován ten text obstojí, neboť je silný sám o sobě – byl i praktický – tušili jsme, že se na toto téma a tuto formu diváci nepohnou, a tak jsme nevěnovali zkoušení tři čtvrtě roku, ale pouze dva měsíce.

Setkáváte se s nějakými negativními nebo odmítavými reakcemi diváků?

No jéje. (smích) Reakce publika jsou tak padesát na padesát. Někteří špatně snášejí samotné téma, jiní formu. Příznačné je, že ve Varech na reprízy chodilo mezi sedmi a patnácti diváky. A některé nejmenované kolegyně např. na Hronově si vzaly Smíření velmi osobně. A čím déle jsem poslouchala, proč je to podle nich špatně, tím víc jsem se utvrzovala v tom, že je dobře, že ho hrajeme.

Páteční maratón nabídl smích, nostalgii i smutek

Tři přátelé z Rozmarného léta.

pokračování z 1. strany

Večerní inscenace Vančurovy novely Rozmarné léto nabídla

nostalgické vzpomínání na krásné časy dvacátých let. Příběh malého městečka na řece Orši a tři vyzrálých mužů z říčních lázní však divákům nedal nic zadarmo. Představení Rádobydivadla Klapý totiž ukázalo, že organizátoři divákům neposkytují jen přímočarou zábavu. Nápaditě, až kouzelně režijně

i scénograficky řešená a herecky velmi pěkně ztvárněná inscenace

vyžadovala od diváka plné soustředění, neb celá magie hry je zatěžkaná (v dobrém slova smyslu) Vančurovým trademarkem – češtinou ovlivněnou barokní podobou, plnou

přechodníků a neobvyklého slovosledu. Divák tak po celé dvě hodiny musel mít nastražené uši a soustředěně vnímat promluvy postav. O to více se poté představení stalo příjemným pohlažením po všech těch zběsilých komediích, komorních thrillerrech a akrobatických číslech, které program přehlídky doposud nabídl.

O tři čtvrtě hodiny později se odehrálo pro mnohé diváky další z mnoha překvapení přehlídky, monodrama českokamenického herce, spisovatele, režiséra a mnohého dalšího Jaroslava Střelky. Jeho hodinové představení o tom, že na počátku byl zvuk a ten zvuk byl dobrý, o vztahu k bigbitu, o mládíství objevování rockové hudby a o první kapele za dob socialismu přilákalo v pozdní

Jaroslav Střelka hraje Ejsiky!

SMS SOUTĚŽ

„Co přejete přehlídce ke 40. narozeninám?“

Odpověď na anketní otázku zašlete formou SMS* na telefonní číslo 606 915 179 ve formátu ODPOVĚĎ, VAŠE JMÉNO.

Ze správných odpovědí vylosujeme jednoho výherce, který získá sérii plátěných tašek ČDP. Losování proběhne cca 20 minut po konci představení v salóncu divadla před diskuzí se souborem z Karlových Varů.

*SMS zaslané během inscenace budou automaticky vyřazeny z losování.

Slavnostní zakončení a křest knihy

V restauraci Wildcook v KD Crystal se odehraje kromě slavnostního zakončení 40. ročníku i křest knihy, která je sondou do nezávislé hudební scény na Českolipsku šedesátých a sedmdesátých let 20. století. Živá hudba a párty do pozdních hodin. Vstup je bočním vchodem. Jste srdečně všichni zváni.

sobota 15. 10. 21:00

večerní hodině další stovku návštěvníků, kteří se velmi dobře bavili při vzpomínkách stárnoucího rockera. Ten se musel poté čtyřikrát vrátit na jeviště při závěrečném aplausu.

Zápas v Jak se vám líbí Jak se vám líbí?